

Humleland - og by

2006

– Byplanlæggere kommer dæleme let til deres penge, tænkte pensionisten, da han lagde sidste hånd på en plan for en udvidelse af Humleby til mere end det dobbelte omgivet af et storslået park-landskab.

Det var en mørk og stormfuld lillejulenat. Pensionisten havde fået anbragt sig selv i en situation, som han ikke kunne redde sig ud af med bare en smule ære i behold.

Han sad ved rattet i sin gode gamle Skoda, som hans kone i sin tid gav ham i julegave. Bilen havde pensionisten parkeret inde en container med høje vægge. Der var ikke plads til, at han kunne åbne døren så meget, at han kunne klemme sig ud.

Og han kunne ikke bakke ud nu, for da han slukkede motoren kunne han høre en bil med kraftig motor parkere lige bag containeren.

Han havde ikke taget højde for, at nogen kunne finde på at parkere en stor prangende firhjulstrækker ulovligt tæt på hjørnet.

Containeren havde han fået anbragt så den stod lige til stregen, der viste hvor det var lovligt at parkere.

Nu sad han inde i sin bil – inde i en container og kunne ikke finde ud af hverken den ene eller den anden.

Han troede ellers, at han omsider havde fundet en genial løsning på det parkeringsproblem, som var ved at drive hans søn til vanvid. Sønnen kom for det meste hjem ud på aftenen, og så var alle pladser besat. I hvert fald alle lovlige og også en hel del ulovlige. Hans søn havde fået otte parkeringsbøder på mindre end et år.

„I disse friværdis-tider kan selv efterlønnere og pensionister rejse penge til en bil, så der ikke er plads til os andre, der arbejder for føden“, havde sønnen fnyset.

– Kan vi virkelig? – tænkte pensionisten – nå nej. Hans tid som husejer var forbi. Nu boede han sammen med sin kone på anden sal i et hus i Küchlersgade, som sønnen og svigerdatteren ejede.

Friværdis var der ikke noget af. De penge han i sin tid fik for det hus, han havde haft i Carstensgade, var for længst fyret af.

Forleden dag, da sønnen fandt parkeringsbøde nummer otte under sin bils vinduesvisker, var pensionisten for alvor blevet bange for, at sønnen fik det endelige fatale og uoprettelige nervesammenbrud. Han havde først raset og regeret, som han plejede, men siden faldt han helt sammen og satte sig på kørebanen og kiggede op i luften med et tomt blik. Han var ikke til at komme i kontakt med.

Da var det, at pensionisten afgjorde med sig selv, at nu skulle der findes en løsning på parkeringsproblemet. En gang for alle.

Han havde godt set, at kommunen ville gøre et eller andet med at bygge parkeringshuse på Vesterbro, men det var for langt væk fra Humleby til at få praktisk betydning, og sønnen ville nå op på mindst 50 parkeringsbøder, før det blev til noget.

Carlsberg bød på en mere nærliggende løsning.

– De må tænke parkering med ind i det boligområde, der skal rejses, når bryggeriet skal flytte til Fredericia, tænkte pensionisten. Det må åbne nye muligheder også for Humleby.

Men også det kunne have lange udsigter, der let løb op i et halvt hundrede parkeringsbøder.

Der sad sønnen stadig på kørebanen og kiggede tomt ud i luften. Pensionisten anede ikke sine levende råd. Han klappede sin søn på kinden – først faderligt blidt – senere endnu mere faderligt – hårdt! Men sønnen var mentalt uden for umiddelbar rækkevidde.

Rundt om hjørnet kom i det samme pensionistens kone sammen med den berygtede rørlægger, der havde en klirrende pose i hånden.

De grinede begge to, da de så sønnen:

– Hvorfor sidder du der og glaner?, spurgte hun.

Da sønnen ikke reagerede, blev hun dog lidt betuttet.

Rørlæggeren tog et par flasker op af sin pose og klinkede med dem lige ved sønnens venstre øre.

Det fik ham til at reagere. Han plirrede med øjnene og rakte ud efter en flaske.

Rørlæggeren knappede fire pilsnere op. Og fik sønnen på benene og lempet hen på en bænk. Da de havde skålet og drukket, fik han det tilsyneladende meget bedre. Efterhånden som han kom til sig selv, vendte raseriet dog tilbage. Rørlæggeren måtte dykke ned i sin pose et par gange, før han faldt til ro.

Pensionisten havde i modsætning til sin kone aldrig befundet sig godt i rørlæggerens selskab. Så han sagde tak for skænken og undskyldte sig med, at der lige var noget, han var nødt til at undersøge.

Han gik gennem Jerichausgade til Ny Carlsbergvej og gik op mod Carlsberg. På den ene side lå parkeringspladsen og på den anden side det store område, hvor der skulle være boliger. Ind mod Humleby var der et højt grimt hegn.

Der skal jo bare åbnes et hul i hegnet, så kan man køre fra Küchlersgade lige ind og parkere. Om aftenen og om natten er der plads nok. Slut med parkeringsbøder og hysteriske sammenbrud... Men hvordan får jeg Carlsberg overtalt til det?, tænkte han.

Det er jo forretningsfolk, der ikke giver noget ud uden at få noget igen.

Hvem bestemmer egentlig i den her butik?, tænkte han.

Han sidder nok øverst oppe i kontor-siloen og ser ned på alt og alle.

Pensionisten gik lige forbi receptionisten hen til elevatoren og trykkede på den øverste knap.

Øverst var der kontorer og en gang med velklædte herrer, som så ud til at være højt på strå.

Han henvendte sig til den første og sagde, at han havde gjort sig store tanker om Carlsbergarealets fremtid.

Manden kiggede venligt på ham, og sagde, at gode ideer skam var velkomne. Faktisk blev den slags efterlyst på Carlsbergs hjem-

meside på flere sprog fra arkitekter i ind- og især i udland. Men folk i almindelighed var da også velkomne til at komme frem med tanker og ideer. Den flinke mand gav sig tid til at vise ham Carlsbergs hjemmeside på en skærm og klikkede frem til et opslag, hvor der stod:

„Prisopgaver:

Carlsberg efterlyser kreative, sjove og spændende bud på fremtidens by og byliv.,,

Man kunne så melde sig med bud indenfor tre forskellige emner:

„- Bæredygtig by,

- Integration og mangfoldighed

- Byliv år 2025“

Pensionisten kunne ikke umiddelbart se, inden for hvilken kategori opfyldelsen af hans søns behov for en parkeringsplads hørte hjemme. Men der var en præmie på 15.000 kr. inden for hvert af de tre emner. Så det kunne betale sig at tænke sig om og komme med et godt forslag.

Den rare mand fik sin sekretær til at printe opgavebeskrivelsen ud sammen med billeder over området.

Pensionisten takkede og gik opløftet hjem med en bunke papir under armen.

Da bordet var ryddet efter aftensmaden tog han papirerne og billederne frem. Han brugte ikke mange minutter på at kigge på luftfotoet over området, før løsningen stod lysende klar for ham.

Området er jo rigeligt stort til, at der kan være fem-seks gange Humleby.

Hvis noget har vist sig bæredygtigt, så må det da være Humleby. Det står der jo endnu, selv om både Carlsberg og kommunen for mange år siden besluttede, at det skulle rives ned.

Pensionisten kiggede nærmere på luftfotoet og blev enig med sig selv om, at det var nok at anbringe en to-tre gange Humleby på området omkring en forlængelse af Jerichausgade.

Parkeringspladser skulle der selvfølgelig være rigeligt af, men

dem var det ikke svært at finde plads til, og så skulle der ellers være skov og park i resten af området. Der findes ikke noget mere bæredygtigt end godt med grønt, vidste han. Og så skulle det nye store grønne område selvfølgelig bringes til at hænge sammen med Søndermarken. Det krævede en gangbro over Valby Langgade.

Det tog ham kun en times tid at gøre sin plan klar til at præsentere den for naboens søn, der var computernørd.

Formedelst to store colaer løste drengen opgaven på et kvarter. Han nørklede med luftbillederne, og pensionisten viste, hvor der skulle være Humlebyhuse, parkeringspladser, skov og park, og hvor gangbroen til Søndermarken skulle gå. Planen var klar.

Jamen alt i alt havde det kun kostet ham en times spekulation og to colaer.

– Byplanlæggere og arkitekter kommer dæleme let til deres penge, tænkte han fornøjet, da han forlod naboens søn med et flot farveprint af sin plan.

Han formelig svævede op ad fortovet på Ny Carlsbergvej, da han næste dag gik op for at vise den flinke mand sin plan. Han havde godt nok ikke sovet ret meget, tankerne havde kørt rundt i hovedet på ham. Han var overbevist om, at hans plan var genial i al sin enkelhed. Husene lod sig umiddelbart opføre. Dem skulle der jo ikke laves tegninger til. Håndværkere kunne man få til næsten ingen penge i Polen eller landene der omkring. Og når de på Carlsberg så hans plan ville de nok med det samme medgive ham, at der ikke var nogen grund til at, at der skulle være hegn mellem Küchlersgade og Carlsbergs parkeringsplads. Jamen så var sønnens problem jo løst. Det kunne ikke gå galt – men alligevel. Der skal jo noget til at overbevise en smart fyr, der er nået til tops i Carlsbergs kontorsilo.

Jeg skal have et slagkraftigt navn til mit projekt. „Ny Humleby“... Det lød af for lidt, når det nye boligområde var mindst dobbelt så stort som Humleby.

Han var stået op om natten og havde kigget på billedet igen, og så slog det ned i ham: – „Humbleland! – selvfølgelig.“ Der var jo

mere land end by i hans plan.

Sønnen var på ingen måde stået op, da pensionisten igen ringede på hos naboen om morgenen. De store colaer han havde med, fristede ikke knægten på den tid af dagen.

Der skulle en hundredkroneseddel til for at få ham til at tænde for computeren og lave et fint skilt, hvor der stod „Humleland“ på en måde, der passede til Carlsbergs stil...

Men så var det hele også på plads. Pensionisten havde et materiale klart, som selvfølgelig ville indbringe ham førstepræmien i kategorien „Bæredygtig By“. Og den endelige løsning på hans søns parkeringsproblem lå lige for hånden.

I dagens højtidelige anledning havde han iført sig det sindssygt dyre Armani jakkesæt, han sidste år havde gjort sig fortjent til under et besøg hos ejendomsmæglerparret Hanne Nyrigsgaard og Peter Søndersvig.

Øverst oppe i kontorsiloen gik han lige forbi sekretæren og ind

Pensionisten ville genbruge porten til Gamle Carlsberg som hovedindgang til Humleland.

på den flinke mands kontor og smed sine print foran ham.

„Færdigt arbejde! Hvad siger du så. Humleland – masser af land og Humleby gange tre!“.

Hans begejstring gjorde ikke umiddelbart indtryk på manden, der dagen før havde været så flink.

Han tilkastede printene et overlegent blik: „Hvis du vil love ikke at forstyrre mere, skal jeg lade dine tegninger og billeder komme med i bunken af sjove bud på fremtidens by“, sagde han. Og viste ham med overdrevne fagter hen mod døren.

Pensionisten indså allerede i elevatoren, at han nok skulle tænke i helt andre og mere konkrete baner, hvis han skulle finde en løsning på sønnens parkeringsproblem inden jul.

Da han kom tilbage til Küchlersgade var der fyldt godt op med biler, og et par steder stod containere og fyldte op på gode parkeringspladser. I disse friværdis-tider var der råd til at få lagt nyt tag og gravet kældre ud...

– Det er også de forbandede containere, tænkte han.

Og så slog det ham; der er jo plads til en bil i sådan en container. Hvis man kan få dem med høje sider og er lidt forsigtig kan man jo sikre sig en fremragende helt privat parkeringsplads i månedsvis – måske i årevis. I Carstensgade havde han set en container stå foran et hus i et års tid...

– Han ville prøve at skaffe en gammel container fra en vognmand. Det skulle ikke være fra R98, det var for kortsigtet.

På de gule sider fandt han frem til et firma, som godt ville stille en container op til en absolut rimelig pris. Der skulle ikke mange sparede parkeringsbøder til at tjene den hjem. Han besluttede sig dog for, at bestille en på prøve i kun et døgn. Så kunne han gennemprøve sin ide og finde ud af, om det var muligt at liste bilen ind i den og ud af den uden, at det vakte for meget opmærksomhed.

Den skulle selvfølgelig stå sådan, at tilkørslen ikke blev blokeret – dvs. ved et hjørne lige ved grænsen til de lovlige parkeringsfelter. Og så skulle den forsynes med en anordning, så man indefra kunne lukke lågerne efter sig, så de kun stod åbne i det korte øjeblik, han

på den flinke mands kontor og smed sine print foran ham.

„Færdigt arbejde! Hvad siger du så. Humleland – masser af land og Humleby gange tre!“.

Hans begejstring gjorde ikke umiddelbart indtryk på manden, der dagen før havde været så flink.

Han tilkastede printene et overlegent blik: „Hvis du vil love ikke at forstyrre mere, skal jeg lade dine tegninger og billeder komme med i bunken af sjove bud på fremtidens by“, sagde han. Og viste ham med overdrevne fagter hen mod døren.

Pensionisten indså allerede i elevatoren, at han nok skulle tænke i helt andre og mere konkrete baner, hvis han skulle finde en løsning på sønnens parkeringsproblem inden jul.

Da han kom tilbage til Küchlersgade var der fyldt godt op med biler, og et par steder stod containere og fyldte op på gode parkeringspladser. I disse friværdis-tider var der råd til at få lagt nyt tag og gravet kældre ud...

– Det er også de forbandede containere, tænkte han.

Og så slog det ham; der er jo plads til en bil i sådan en container. Hvis man kan få dem med høje sider og er lidt forsigtig kan man jo sikre sig en fremragende helt privat parkeringsplads i månedsvis – måske i årevis. I Carstensgade havde han set en container stå foran et hus i et års tid...

– Han ville prøve at skaffe en gammel container fra en vognmand. Det skulle ikke være fra R98, det var for kortsigtet.

På de gule sider fandt han frem til et firma, som godt ville stille en container op til en absolut rimelig pris. Der skulle ikke mange sparede parkeringsbøder til at tjene den hjem. Han besluttede sig dog for, at bestille en på prøve i kun et døgn. Så kunne han gennemprøve sin ide og finde ud af, om det var muligt at liste bilen ind i den og ud af den uden, at det vakte for meget opmærksomhed.

Den skulle selvfølgelig stå sådan, at tilkørslen ikke blev blokeret – dvs. ved et hjørne lige ved grænsen til de lovlige parkeringsfelter. Og så skulle den forsynes med en anordning, så man indefra kunne lukke lågerne efter sig, så de kun stod åbne i det korte øjeblik, han

På begge sider af en sydlig forlængelse af Jerichausgade fik pensionisten udvidet Humleby til mere end det dobbelte. Resten af arealet er udlagt til skov og park. En bæredygtig løsning.

kørte ind og når han forlod bilen.

Næste formiddag kom en stor lastbil fra HCS med en gammel skrammet container med høje sider. På den tid af dagen var der heldigvis plads til, at den kunne stilles fuldt lovligt ved Verners Plads. Tilkørselsforholdene var ideelle, og det var tæt på deres hus. Da den var på plads, monterede pensionisten et snoretræk, så han inde fra containeren, ja faktisk helt inde fra bilen kunne få fat i snorene og trække lågerne i. Om natten, når der var stille i Hum-

leby og helt fyldt op med biler, ville han parkere sin bil i den. Han kunne næsten ikke vente.

Natten kom. Det stormede og regnede. Han glædede sig på sin bils vegne til at komme i læ. I læ kom han. Og der blev han nødt til at blive i timevis. For han kunne ikke komme ud. Han overvejede at bruge hornet, og så vente på at nogen kom ud i natten for at få den forbandede larm stoppet. Men alene tanken om at blive fundet af naboerne i den situation, han sad i, var uudholdelig. Han lagde ryglænet så meget ned som muligt og forsøgte at få lidt søvn. Han frøs forfærdeligt i sit Armanisæt.

Det havde været lyst længe, da søvnen endelig fik tag i ham.

Han vågnede brat ved en øresønderrivende larm og mærkede, at bilen og hele containeren bevægede sig.

Selvfølgelig – han havde kun lejet den for et døgn, og nu blev den trukket op på lastbilen og kørt væk – ud på lossepladsen, hvor det så end var. Det viste sig, at være hos en produkthandler i Sydhavnen. Containeren var kasseret og skulle sælges som gammelt jern. Folkene på pladsen og chaufføren stirrede forbløffet, da de åbnede lågerne og fandt en yderst velklædt herre siddende i en Skoda inde i containeren.

Pensionisten var før blevet pågrebet i en penibel situation og genvandt hurtigt fatningen:

„Ja, jeg skulle af med denne gamle spand, den er ikke forsvarlig at køre i. Så tænkte jeg, at dette kunne være en god måde at komme af med den på – på en bæredygtig måde.“

Folkene og chaufføren grinede. Men de slog ham anerkendende på skuldrene, så det var til at bære.

Han fik meget få penge for Skodaen, men til gengæld fik han lov at tage to forbløffende pæne cykler, som bare skulle pumpes for at være køreklare. Utroligt hvad folk smider ud i disse friværtidder...

Den flinke lastbilchauffør kørte ham hjem til Humleby med cyklerne.

Det var heldigt, for nu faldt sneen tæt.

Han sad godt i læ i sin bil inde i containeren. Det eneste problem var, at han ikke kunne komme ud.

Da han kom hjem var alle hjemme. Da sønnen hørte, hvor han havde været, sprang han glad op:

„Har du virkelig omsider solgt den gamle spand. En bil mindre til at stå og fylde op. Det er den bedste julegave, du kunne give mig“, råbte han glad.

„Jeg har da en gave mere til dig“, svarede pensionisten og tog sønnen med ud og viste ham en fin nypumpet herrecykel med tre gear og stort set uden rustpletter.

„Det må jeg sige, så er det slut med at sidde fast i køen på Jagtvej i firehjulstrækkeren og se cyklister suse forbi en på cykelstien. Nu vil jeg frem i verden i stedet for bare sidde der og komme ingen vegne, sagde sønnen med højtidelighed i stemmen.“

„Det lyder bæredygtigt“, sagde pensionisten. „Glædelig jul!“.